

Cartea lui Daniel - Numărul o sută douăzeci

Dezvăluirea semnelor profetice: înțelegerea împlinirii profețiilor biblice

Jeff Pippenger

2024-03-06

Împlinirea semnelor reprezentate de soare, lună și stele a fost tratată pe larg de istorici și de pionierii Adventismului, precum și în scrierile Sorei White. Unele dintre semnele la care S-a referit Isus nu sunt la fel de cunoscute ca altele. Puțini recunosc că „strâmtorarea neamurilor” de pe „pământ” a avut o împlinire specifică. Nu le este limpede ce reprezintă simbolul zguduirii „puterilor cerului”, în opoziție cu zguduirea puterilor pământului. Și puțini adventiști laodicieni înțeleg că „venirea” a „Fiului omului venind pe un nor” a fost împlinită în istoria millerită.

Ziua și ceasul exacte ale venirii lui Hristos nu au fost descoperite. Mântuitorul le-a spus ucenicilor Săi că El Însuși nu putea face cunoscut ceasul celei de-a doua arătări a Sa. Dar El a menționat anumite evenimente prin care ei ar putea ști când venirea Sa este aproape. „Vor fi semne”, a spus El, „în soare, în lună și în stele.” „Soarele se va întuneca, iar luna nu-și va da lumina, iar stelele cerului vor cădea.” „Pe pământ”, a spus El, „va fi strâmtorare între neamuri, cu nedumerire; marea și valurile vuind; oamenilor le va lăsa inima de frică și de așteptarea lucrurilor care au să vină asupra pământului.”

Și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu un sunet puternic de trâmbiță, iar ei vor aduna laolaltă pe aleșii Săi din cele patru vânturi, de la un capăt al cerului până la celălalt.

Semnele în soare, în lună și în stele s-au împlinit. De atunci, cutremurele, furtunile, valurile de maree, molimele și foametea s-au înmulțit. Cele mai cumplite distrugerii, prin foc și inundații, se succed cu repeziciune. Îngrozitoarele dezastruri care se petrec de la o săptămână la alta ne vorbesc în tonuri grave de avertizare, declarând că sfârșitul este aproape, că în curând, în mod necesar, va avea loc ceva mare și decisiv.

Timpul de probă nu va mai continua multă vreme. Acum Dumnezeu Își retrage mâna Sa stăvilitoare de pe pământ. De multă vreme El le vorbește bărbaților și femeilor prin lucrarea Duhului Său Sfânt; dar ei nu au luat aminte la chemare. Acum El vorbește poporului Său și lumii prin judecățile Sale. Vremea acestor judecăți este un timp de îndurare pentru aceia care încă nu au avut ocazia să învețe ce este adevărul. Cu blândețe îi va privi Domnul. Inima Sa plină de îndurare este mișcată; mâna Sa este încă întinsă ca să mântuiască. Mulți, care în aceste zile din urmă vor auzi pentru prima dată adevărul, vor fi primiți în staulul siguranței. Review and Herald, 22 noiembrie 1906.

Istoria millerită se repetă ad litteram în zilele din urmă. „Semnele” care au marcat venirea și istoria primului înger tipifică „semnele” care marchează venirea și istoria celui de-al treilea înger. Toate mișcărilor sacre reformatoare sunt paralele cu mișcarea celui de-al treilea înger în zilele din urmă.

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ prezintă, din veac în veac, o asemănare izbitoare în fiecare mare reformă sau mișcare religioasă. Principiile modului în care Dumnezeu lucrează cu oamenii sunt întotdeauna aceleași. Mișcările importante ale prezentului au corespondențe în cele ale trecutului, iar experiența bisericii din veacurile trecute are lecții de mare valoare pentru vremea noastră. *The Great Controversy*, 343.

Istoria reprezentată de îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, este cea a îngerului al treilea, iar istoria reprezentată de îngerul al treilea se desfășoară în paralel cu istoria primului și a celui de-al doilea înger din istoria millerită.

Dumnezeu a dat soliilor din Apocalipsa 14 locul lor în linia profeției, iar lucrarea lor nu trebuie să înceteze până la încheierea istoriei acestui pământ. Soliile primului și celui de-al doilea înger rămân adevăr pentru acest timp și trebuie să se desfășoare în paralel cu cea care urmează. Al treilea înger își proclamă avertizarea cu glas tare. „După aceste lucruri,” a zis Ioan, „am văzut un alt înger coborând din cer, având mare putere, și pământul a fost luminat de slava lui.” În această iluminare, lumina tuturor celor trei solii se îmbină. *Materialele din 1888*, 803, 804.

Lucrarea primului și a celui de-al doilea înger, care este pusă în paralel cu lucrarea celui de-al treilea înger, este ilustrată și în pilda celor zece fecioare.

Mi se indică adesea pilda celor zece fecioare, dintre care cinci erau înțelepte, iar cinci nechibzuite. Această pildă a fost și va fi împlinită întocmai, după literă, căci are o aplicare specială pentru timpul acesta și, asemenea soliei îngerului al treilea, a fost împlinită și va continua să fie adevăr prezent până la încheierea timpului. *Review and Herald*, 19 august 1890.

Istoria prezentată în capitolul al zecelea al Cărții Apocalipsei este redată prin cele șapte tunete, iar cele șapte tunete reprezintă evenimentele care au avut loc în istoria milleriților, care a fost istoria soliilor primului și celui de-al doilea înger. Cele șapte tunete reprezintă, de asemenea, „evenimente viitoare” care au loc în zilele de pe urmă și se împlinesc în aceeași „ordine” în care s-au împlinit în istoria milleriților.

Lumina deosebită dată lui Ioan, exprimată în cele șapte tunete, a constituit o schițare a evenimentelor care aveau să se petreacă sub soliile primului și ale celui de-al doilea înger. ...

După ce cele șapte tunete și-au rostit glasurile, porunca îi este dată lui Ioan, ca lui Daniel, cu privire la cărțică: „Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.” Acestea se referă la evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor. *Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea*, volumul 7, 971.

Toate mișcările de reformă sunt paralele unele cu altele și trebuie aduse împreună „rând după rând”, pentru a ilustra mișcarea reformatoare finală a celor o sută patruzeci și patru de mii. Pilda celor zece fecioare ilustrează experiența lăuntrică a poporului lui Dumnezeu în mișcarea millerită și în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii.

"Pilda celor zece fecioare din Matei 25 ilustrează, de asemenea, experiența poporului adventist." *Tragedia veacurilor*, 393.

Lucrarea și solia atât ale milerților, cât și ale celor o sută patruzeci și patru de mii sunt reprezentate de cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece.

Am avut prețioase ocazii de a dobândi experiență. Am avut experiență în legătură cu solia primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Îngerii sunt reprezentați ca zburând prin mijlocul cerului, proclamând lumii un mesaj de avertizare și având o legătură directă cu oamenii care trăiesc în zilele de pe urmă ale istoriei acestui pământ. Nimeni nu aude vocea acestor îngeri, căci ei sunt un simbol menit să reprezinte poporul lui Dumnezeu care lucrează în armonie cu universul ceresc. Bărbați și femei, luminați de Duhul lui Dumnezeu și sfințiți prin adevăr, proclamă, în ordinea lor, cele trei solii. Schițe de viață, 429.

Evenimentele profetice prezentate în Apocalipsa, capitolul zece, sunt reprezentate de cele șapte tunete. Acele evenimente marchează punctul în care divinul se unește cu umanul. „Semnele” identificate de Hristos în Matei, capitolul douăzeci și patru, Marcu, capitolul treisprezece, și Luca, capitolul douăzeci și unu, reprezintă „semnele” care au inaugurat mișcarea millerită și constituie o mărturie paralelă cu privire la mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Cei o sută patruzeci și patru de mii nu gustă moartea, după cum este reprezentat prin Enoh și Ilie. 11 septembrie 2001, „semnul” pe care Hristos l-a identificat ca marcând sosirea ultimei generații din istoria pământului, este identificat în Luca, capitolul douăzeci și unu. A fi în rândul grupului reprezentat prin Enoh și Ilie, numit „cei o sută patruzeci și patru de mii”, presupune recunoașterea „semnului” și a tot ceea ce el reprezintă.

După ce Isus i-a condus pe ucenicii Săi de-a lungul istoriei „semnelor” care au inaugurat mișcarea millerită, El a repetat apoi și a extins mărturia Sa istorică, incluzând o parabolă care reprezenta aceeași istorie.

Și le-a spus o pildă: Iată smochinul și toți copacii: când înfrunzesc, vedeți și știți de la voi înșivă că vara este acum aproape. Tot așa și voi, când veți vedea întâmplându-se aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Adevărat vă spun: neamul acesta nu va trece până când toate se vor împlini. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Luca 21:29-33.

Isus începe parabolă identificând o distincție între „smochinul”, la singular, și „toți copacii”. „Smochinul” este poporul legământului, care, în zilele de pe urmă, este adventismul laodicean, care mărturisește că este rămasășita poporului lui Dumnezeu. Ceilalți „copaci” erau neamurile.

Luați aminte la blestemarea smochinului, care reprezintă națiunea iudaică, acoperită cu frunzele mărturisirii de credință, dar pe el nu se găsea niciun rod. Blestemul este rostit asupra smochinului, care reprezintă agentul moral, cugetător, viu, blestemat de Dumnezeu, trăind, așa cum au trăit iudeii timp de patruzeci de ani după acest eveniment, și totuși mort. Luați aminte: ceilalți arbori, reprezentând Neamurile, nu erau acoperiți. Ei erau fără frunze, nepretinzând că au cunoașterea lui Dumnezeu. Timpul lor de a lăsa rod încă nu venise. Mărturii speciale pentru pastori și lucrători, numărul 7, 59-61.

Adventismul laodicean din zilele din urmă este blestemat, căci, deși se declară a fi rămasășita poporului lui Dumnezeu, mărturisirea sa este neroditoare. Isus formulează în pasaj două puncte

interconectate, dar distincte. El identifică deosebirea dintre cei ce se declară poporul lui Dumnezeu și Neamurile, care nu pretind că susțin Legea lui Dumnezeu și nici că posedă Duhul Profeteiei, acestea constituind trăsăturile rămășiței din zilele din urmă, pe care Adventismul laodicean pretinde că le susține. Frunzele din zilele din urmă reprezintă pretenția de a fi rămășița identificată de Ioan în cartea Apocalipsei.

„Lumea neamurilor era reprezentată de smochini desfrunziți și neroditori. Neamurile erau lipsite, așa cum erau și iudeii, de evlavie, dar nu pretindeau că se bucură de favoarea lui Dumnezeu. Nu se lăudau cu o spiritualitate înaltă. În toate privințele erau orbi față de căile și lucrările lui Dumnezeu. Pentru ei vremea smochinelor încă nu sosise. Încă așteptau o zi care avea să le aducă lumină și nădejde.” Signs of the Times, 15 februarie 1899.

Hristos a adăugat încă o distincție la deosebirea dintre smochin și ceilalți arbori. Vremea în care smochinul dădea muguri era diferită de vremea în care dădeau muguri arborii Neamurilor. În zilele de pe urmă "se dau bisericilor două chemări distincte," iar primul glas al îngerului din Apocalipsa, capitolul optsprezece, identifică vremea când urma să aibă loc înmugurirea pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. "Al doilea glas" din Apocalipsa, capitolul optsprezece, reprezintă momentul când urmau să dea muguri ceilalți arbori.

În zilele lui Hristos, iudeii erau smochinul, iar neamurile erau ceilalți arbori. În istoria millerită, protestanții erau smochinul, iar milleriții erau ceilalți arbori. În zilele din urmă, adventismul laodicean este smochinul neroditor care este scos din Ierusalim (via), iar cei o sută patruzeci și patru de mii sunt smochinii care aduc rod. Ceilalți copii ai lui Dumnezeu, care sunt încă în Babilon, sunt reprezentați ca fiind neamurile.

Un „gentil”, prin definiție, este un „străin”. Arborii gentililor sunt dormanți (morți), neavând nici muguri, nici rod în vremea când smochinul dă muguri și prinde viață. Un arbore dormant este un arbore uscat, iar când Gentilii sunt chemați să iasă din Babilon, prin a doua voce din Apocalipsa, capitolul optsprezece, atunci vor alege să păzească Sabatul zilei a șaptea și să intre în legământ cu Domnul.

Să nu zică fiul străinului, care s-a alipit de Domnul: Domnul m-a despărțit cu totul de poporul Său; nici famenul să nu zică: Iată, sunt un copac uscat. Căci așa zice Domnul către famenii care păzesc Sabatele Mele, aleg lucrurile care Îmi plac și se țin de legământul Meu: Chiar și lor le voi da în Casa Mea și în lăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bun decât al fiilor și al fiicelor; le voi da un nume veșnic, care nu va fi șters. Iar pe fiii străinului care se alipesc de Domnul, ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, ca să fie slujitorii Lui, pe toți cei ce păzesc Sabatul, ca să nu-l pângărească, și se țin de legământul Meu, pe aceștia îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt și îi voi veseli în Casa Mea de rugăciune; arderi de tot și jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu; căci Casa Mea se va chema Casă de rugăciune pentru toate popoarele. Isaia 56:3-7.

Un străin este un „om dintre Neamuri”, iar „al doilea glas” îi cheamă să iasă din Babilon și sunt aduși la muntele cel sfânt al lui Dumnezeu; acela va fi atunci muntele Său „sfânt”, căci grâul și neghina vor fi fost despărțite prin procesul de încercare reprezentat în istoria „primului glas”. Când

vor veni la muntele Domnului în zilele de pe urmă, cei dintre Neamuri nu vor mai fi străini, nici copaci uscați.

Soarele și luna se vor întuneca, iar stelele își vor retrage strălucirea. Totodată, Domnul va răzni din Sion și Își va rosti glasul din Ierusalim, iar cerurile și pământul se vor cutremura; dar Domnul va fi nădejdea poporului Său și tăria fiilor lui Israel. Astfel veți cunoaște că Eu sunt Domnul, Dumnezeu vostru, Cel ce locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt; atunci Ierusalimul va fi sfânt și nu va mai trece niciun străin prin el. Ioel 3:15-17.

Debutul istoriei în care "a doua voce" cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu afară din Babilon are "semne" care au fost tipificate de semnele mișcării millerite. În Matei capitolul douăzeci și patru, Marcu capitolul treisprezece și Luca capitolul douăzeci și unu este expusă mărturia lui Hristos pe care o avem în vedere. În fiecare dintre acești trei martori, unul dintre "semnele" identificate este că puterile cerurilor se vor clătina, dar, în reprezentarea lui Ioel a "semnelor" care indică momentul când Ierusalimul va fi "sfânt", "și cerurile și pământul se vor cutremura."

Ioel identifică împlinirea desăvârșită a "semnelor" profețite care au loc atunci când Ierusalimul este sfânt. Acel timp este acela în care Domnul a îndepărtat păcatele celor o sută patruzeci și patru de mii, iar biserica din Laodicea a trecut la mișcarea Filadelfiei. Atunci a șasea mișcare (Filadelfia) devine a opta mișcare (Filadelfia), adică a celor șapte biserici. Atunci Biserica Luptătoare devine Biserica Triumfătoare. Biserica Luptătoare este o denumire pentru biserica lui Dumnezeu, care este alcătuită din grâu și neghină. Biserica Triumfătoare este muntele sfânt al lui Dumnezeu, care este "sfânt" și "niciun străin nu mai trece prin ea".

Inaugurarea stindardului înălțat, care este Biserica Triumfătoare, care este "al optulea care este din cei șapte", care este vremea când Ierusalimul este "sfânt", este însoțită de "semne". Pentru ca Isus să ofere punctul de referință prin care poporul Său să recunoască "semnul" de viață sau de moarte, care identifică pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, El a folosit arborii și ciclul natural al vieții unui arbore pentru a preda lecția de o importanță capitală.

„Hristos poruncise poporului Său să vegheze la semnele venirii Sale și să se bucure când vor vedea semnele Împăratului lor Care vine. ‘Când vor începe să se întâmple aceste lucruri,’ a spus El, ‘atunci priviți în sus și ridicați-vă capetele; căci răscumpărarea voastră se apropie.’ El le-a arătat ucenicilor Săi pomii înmuguriți ai primăverii și a zis: ‘Când ei încep acum să dea muguri, vedeți și știți de la voi înșivă că vara este acum aproape. Tot așa și voi, când veți vedea că se întâmplă aceste lucruri, să știți că Împărăția lui Dumnezeu este aproape.’ Luca 21:28, 30, 31.” Tragedia veacurilor, 308.

Când copacii Primăverii încep să înmugurească, Vara este aproape.

Trecut-a secerișul, s-a sfârșit vara, și noi nu suntem mântuiți. Ieremia 8:20.

Copacii înmuguriți arată că este primăvară, și atunci știm că vara este aproape, iar în vară se adună secerișul.

Vrăjmașul care le-a semănat este diavolul; secerișul este sfârșitul lumii; iar secerătorii sunt îngerii. Matei 13:39.

Secerișul are loc la sfârșitul lumii. Când pomii încep să înmugurească, vi se cere să știți că sfârșitul lumii este iminent.

„Un cuvânt al Mântuitorului nu trebuie folosit pentru a-l desființa pe altul. Deși nimeni nu cunoaște ziua, nici ceasul venirii Sale, suntem învățați și datori să știm când este aproape. Mai mult, suntem învățați că a nesocoti avertizarea Lui și a refuza ori a neglija să cunoaștem când adventul Său este aproape va fi pentru noi tot atât de fatal pe cât a fost pentru cei ce au trăit în zilele lui Noe faptul de a nu ști când avea să vină potopul.” Marea Controversă, 371.

Vom continua studiul nostru asupra capitolului douăzeci și unu din Luca în articolul următor.

Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele se succed în ordine. Războiul și zvonurile de război, sabia, foamea și molima sunt cele dintâi care zguduie puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zgudui soarele, luna și stelele, precum și pământul acesta. Am văzut că zguduirea puterilor din Europa nu este, așa cum învață unii, zguduirea puterilor cerului, ci este zguduirea neamurilor mâniate. Scrieri timpurii, 41.